

ŽIVOT V PLNOSTI

ZBYNĚK PAVENSKÝ

Jsou kněží, kteří se narodili do slušné katolické rodiny, od dětství ministrovali a plynule přešli do semináře. A pak jsou také tací, kteří měli složité dětství, štěstí hledali v drogách a sexu a do semináře se dostali jenom díky obří dávce Boží milosti. Jedním z nich je i FILIP DUŠEK, nyní kaplan ve farnosti Nové Město nad Metují.

Milý Filipe, vyrůstal jsi ve věřící rodině?

Napůl. Máma byla praktikující katolička. Táta nepraktikující katolík poměrně vyhraněný proti víře.

Byl jsi už od dětství vzorný ministrant?

Vůbec ne. Tím, že jsem byl pokřtěný až v pěti letech po konverzi mojí maminky, jsem nenaskočil jako malý. Pak jsem se vytrvale bránil, takže ministrovat jsem začal až po vstupu do teologického konviktu, což je takový nultý ročník kněžského semináře.

Prošel sis v pubertě fází odporu a rebelie?

Jéje, hodně silně. Tím, že moji rodiče nebyli jednotní, jak z hlediska víry, tak z hlediska manželského života nebo výchovy, byl jsem já sám hodně vnitřně rozháraný. Utíkal jsem z domova, kradl jsem, dost pil alkohol, kouřil marihuanu, střídal holky, topil se v digitálním světě... Zkoušel jsem i esoteriku a okultismus. Byla to divoká léta.

Jak jsi získal vztah ke Kristu? Co tě především ovlivnilo?

Přestože jsem si světsky viděno hodně „užíval“, vnitřně jsem byl nešťastný a ztracený. V polovině druhého ročníku na učilišti jsem si uvědomil, že jediná další zastávka cesty, na kterou jsem nastoupil, jsou tvrdé drogy a brzká smrt. Toužil jsem se změnit, ale nevěděl jak. Vzpomněl jsem si na to, jak nás máma učila růženec, a tak jsem se začal

ráno při cestě vlakem do školy modlit, jak jsem uměl: Otče náš a na prstech jsem si počítal Zdravas Maria. Nemočil jsem se to technicky správně, ale o to usilovněji.

Jinak kromě výchovy a modliteb mojí maminky měly nemalý význam taky dvě zkušenosti ze salesiánských táborů, na které mě mamka poslala, když mi bylo 10 a pak 11 let. Odtamtud jsem si odnesl zkušenost, že se k sobě lidé mohou chovat hezky, že život může být radostný i bez drog a hříchů.

Foto: Archiv Filipa Duška

A tak, když jsem se asi půl roku modlil růženec na cestách do školy, dostal jsem sílu seknout s marihuanou. Pak jsem se začal trochu víc učit, zázrakem mě přijali na nástavbu, která doplňovala maturitu, a tak dále. Zlatým hřebem v té době bylo Celostátní setkání mládeže v Táboře v roce 2007. Nějaký čas před setkáním jsem se bohužel opět začal vracet do starých kolejí, a tak jsem zoufale potřeboval něco změnit. Chválím Boha za to, že jsem podlehl „nátlaku“ mých sester a mojí maminky a na setkání jel. V Táboře jsem po přednášce Vojtěcha Kodeta poznal, jak moc jsem se díky svému dřívějšímu jednání zapletl se zlými duchy,

Otec FILIP DUŠEK, 34 let. Studium na Katolické teologické fakultě, vysvěcen 27. 6. 2015. Oblíbená kniha: Autobiografické spisy od sv. Terezie z Lisieux. Oblíbený citát: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek, aby byl trvalý.“ (Jan 15, 16)

a díky jeho modlitbě zakusil zážrak vnitřního osvobození. Druhý den, když jsem šel na mši svatou, která byla na veliké louce, stál jsem v jednom ze sektorů a sledoval, jak kněží přicházejí v ohromném průvodu. Mohlo jich být sto čtyřicet. Jak jsem tak sledoval jejich rozmanitost – někteří mladí, jiní starší, někteří vlasatí, jiní upravení, někteří vypadali inteligentně, další moc ne – náhle

mi přišla myšlenka: „To bys mohl být i ty.“ A mě okamžitě napadlo: „To by byl způsob, jak investovat život! Doteď jsem kradl, využíval druhé a ničil jejich životy. Teď bych mohl začít budovat.“ O své myšlence jsem nikomu neřekl, ale Bůh mi postupně posílal do cesty lidi, kteří intenzivně potvrzovali moje skrývané povolání. Až jsem se po roce od této zkušenosti rozhodl podvolit a vykročit cestou ke svátostnému kněžství.

Jakým způsobem změnila víra tvůj život?

Od základu. Nutné pro mě ale bylo udělat několik zásadních kroků. Po setkání v Táboře jsem jasně poznal, že nedovedu jako věřící žít sám, že potřebuju věřící společenství lidí. To jsem – chvála Bohu – našel v Olomouci mezi vysokoškoláky. Asi nemusím popisovat, jak ohromný výkon byl, když se člověk s mojí historií měl vydat mezi totálně odlišné slušňáky, intelektuály... Ale Bůh mi pomohl a našel jsem mezi nimi významné životní opory.

Jakou největší hodnotu vnímáš ve svátostném životě?

Já mám moc rád svaté přijímání a eucharistickou adoraci. Tam vím, že se setkávám s Ježíšem. Svátost smíření je krásný restart, který potřebuju hodně často. Někdy to může být trochu nepříjemný, ale stojí to za to. Bohu díky za jeho dary!

Jaký je tvůj kněžský ideál?

Asi Marián Kuffa v jeho neohroženosti, ryzosti, lásce k Bohu a k lidem. Víím, že já

Primice Filipa Duška

nikdy nebudu jako on, ale je to „správně chlap“, jak má být.

Jsi jako kněz šťastný?

Zvláštní otázka. Nevím, co se slovem „šťastný“ vlastně myslí. Nejsem šťastný tak, jak tomu rozumí tenhle svět. Nemám vysoký plat, krásnou ženu, rychlý auto, vysokou kariérní pozici. Nikdy mít nebudu. Vnímám, že cíl člověka na zemi nemůže být v tomhle typu štěstí. Pro to jsme se nenarodili a pro to nemá cenu žít. Já spíš hledám naplnění svého života, hledám smysl, hledám blízkost Boha. Když jsem se rozhodoval, jestli jít cestou kněžství, nebo jít studovat vyso-

kou školu elektrotechnickou, měl jsem před očima buď to pozemské štěstíčko, nebo P. Vojtěcha Kodeta a našeho pana učitele Svozila z nástavby, kteří nebyli bohatí ani neměli pozemské štěstíčko a pohodlíčko. Byli často unavení, vrásčití, vlasy jim padaly stresem. A tehdy jsem si řekl, že chci něco víc než pozemské štěstí, že chci život v plnosti, že chci žít tak, jak žijí oni dva, abych se mohl jednou za mnoho let ohlédnout a říct si: „Udělal jsem spoustu dobré a namáhavé práce a pomohl změnit život mnoha lidem. Nežil jsem zbytečně.“ Tak takhle já jsem šťastný.

Děkujeme za rozhovor

Všemohoucí - vševědoucí

OTEC MAREK MIŠKOVSKÝ

Kapitán si mě zavolal a lehce ironickým tónem se mě zeptal: „Co o tom soudíte, všemohoucí?!“ A slovo všemohoucí vyslovil protáhle a s důrazem. Byl jsem na vojně písařem jako bohoslovec před svěcením, a můj velitel mě proto považoval za zsvěcenice, jakési osobní orákulum, nebo alespoň za šamana. S úsměvem, jen nepatrně ironickým – byl jsem jen desátník, jsem mu s vážnou tváří odpovídal: „Ač služebníci Boha všemohoucího, na jeho vševědoucnosti neparticipuji.“

Protože i lidé nevěřící, ale rozum užívající, vědí, že za věcmi viditelnými existuje ještě svět neviditelný – duchovní, který má svůj řád a zákonitost, a protože kněží se v tomto duchovním světě pohybují, mnozí od kněží očekávají nadpřirozený vhled do věcí, jakýsi podíl na Boží vševědoucnosti.

Mnozí však spíše očekávají, že se od kněží dozvědí jen něco navíc, co jim pomůže zvítězit v konkurenci, mít nad ostatními navrch. Bohužel (a Bohu díky) jak bude hrát Slavia nebo zda vyhraje Viktorka, kněz,

protože je kněz, neví. Nejsme nekalá konkurence sázkových kanceláří a nemusíš mít strach, ani obvykle nečteme myšlenky věřících (a za to zaplat' Pán Bůh!).

Nicméně kapitánova otázka jistou logiku má. Jestliže říkáš, že v modlitbě mluvíš s Bohem, jestliže víš, co je správné (znáš desatero) a žiješ podle toho (a to je vidět), jestli jsi vysvěcen – a tak zsvěcen Hospodinu, tak proč bys neměl mít „vhled“ do věcí, které přesahují pouhou viditelnou skutečnost, proč bys neměl vidět, jak věci dopadnou?

Ano, dotykáme se prorockého rozměru našeho života. Být prorok není znát fotbalové výsledky, ale dívat se na svět kolem sebe očima Božíma. Prozíř skrz, za viditelný povrch, vidět, kam věci a konání lidí spějí, je možné jejich srovnáním ve světle Božího zákona. Odpovídají přirozenosti (věci) a směřují k dobru (Bohu)? Potom se vyplatí do nich investovat. Stojí na lži, proti přirozenosti, proti Bohu? Pak od nich co nejrychleji pryč, protože to bude dříve či později zcela určitě krach... Vlastně je to jednoduché. Moudrým se stává, kdo je ponořen do Boha a v něm má do věcí vhled, kdo žije, jak přikazuje Hospodin Bůh a jak radí Matka Církev.

A nakonec se podrž. To hezké vyprávění vlastně není o kněžích, ale o každém pokřtěném. I ty jsi byl křtem přijat mezi královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví. Jdi, přitahuj druhé ke Kristu a rozlašuj, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu (1 Petr 2, 9). Staň se majákem uprostřed temnoty bouří zmatků.

Máš obavy, že na to nemáš, že to nedáš? K Marii se dívej, Marii vzývej. Ona je hvězdou jitrní a přístavem bezpečným, ona je modlitbou všemohoucí. Snaž se být jako ona! Vyprošuj světu pokoj a spásu.

Foto: funstarts33 - Adobe stock